

vil han ikke hæfte. I alt Fald noget maa det ærede Medlem vide om dem, da han nu udtalte, at det er ikke Loven, der er blevet angrebet i Pressen. Det er ikke den Lov, der foreligger til Behandling her i Dag, nej, men det er den Maade, paa hvilken denne Lov er blevet anvendt, det er denne Lovs Virkninger, der er blevet angrebet i Pressen. Derfor hævder jeg endnu en Gang, at saa vilde det være naturligt for en Partiordfører, som skal tage Stude til Spørgsmaalet om Lovens Fremme, at sætte sig ind i Indholdet af denne Kritik og søge ud af den megen Udenomssnak og politiske Anklage, som disse Artikler indeholder, at uddrage den Sandhedskærne, som burde staa ham klar, for han blev i Stand til at tage Stilling til Sagen. Det er det, der har forundret mig, at det ærede Medlem her i Dag ganske ugenert har erklæret, at saadanne Oplysninger besad han ikke, og endogsaa udtalt sin Formening om, at saadanne Oplysninger trængte han ikke til. Det er i saa Henseende, vi er i høj Grad uenige. Det ærede Medlem siger: Vi vilde have saadanne Oplysninger, at vi kunde blive paa det rene med, om vi kunde anse det for forsvarligt at fortsætte eller ej. Saadanne Oplysninger mener det ærede Medlem ikke, at han i Aar har faaet. Jeg maa dog antage, at det ærede Medlem fik saadanne Oplysninger i Fjor, og det vilde da have været ønskeligt, om det ærede Medlem her havde gjort Rede for, af hvilken væsensforskellig Karakter de Oplysninger, der er tilflydt ham i Aar, har været i Sammenligning med dem, han fik i Fjor, men i saa Henseende har det ærede Medlem været fuldstændig tavs.

Det ærede Medlem siger, at han føler altid Trang til sædelig Fuldkommengørelse af sine Medmennesker, men man skal jo ikke altid være selvisk, man skal ogsaa tænke paa sin Næste, og er det lykkedes mig ved de Bemærkninger, jeg har fremsat her i Dag, at give blot et ringe Bidrag til det ærede Medlems sædelige Fuldkommengørelse, er i alt Fald derigennem noget naaet. — Jeg skal slutte med at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse her ved tredje Behandling.

Steincke: Det ærede Medlem, der sidst talte, og som graver sig dybere og dybere ind i Sagen, for hver Gang han faar Ordet — det er Øvelsen, der gør Mester —, sagde, at jeg i Fjor ikke begærede Oplysninger og var tilfreds med de Oplysninger, jeg altsaa ikke fik, og alligevel vilde forlænge Loven; i Aar, hvor jeg har faaet Oplysninger, vil jeg ikke forlænge Loven. Situationen var i Fjor den, at det endnu var ganske kort efter

Krigssituationens Ophør, der sad en Regering, som jeg havde større Tillid til, end det ærede Medlem havde, og denne Regering fremlagde Forslag om Forlængelse af denne ekstraordinære Lovgivning. Men til Trods for denne min Tillid til denne Regering, til Trods for, at denne Regering ikke var udsat for nogen som helst Kritik, i hvert Tilfælde en meget ringe Kritik, med Hensyn til sin Praksis overfor Udvisningerne, optraadte jeg alligevel paa denne Talerstol og sagde: Nu synes jeg snart, vi maa være kommet saa langt efter Krigens Ophør, at vi kunde holde op med den rent ekstraordinære Lovgivning, og jeg vil sige til den højtærede Regering — det sagde jeg altsaa i Fjor, og jeg havde det bedste Haab om, at den Regering ogsaa vilde sidde i Aar paa Grund af dens udmærkede Fortjenester under hele Krigsperioden —: Hvis De kommer igen til næste Aar med et saadant Forslag, vil vi fra socialdemokratisk Side ikke gaa med, medmindre der i et Udvalg forelægges os saadanne Oplysninger, at vi anser det for nødvendigt at fortsætte den ekstraordinære Krigslovgivning. Det er Sagen, ganske som den har foreligger. I Aar kommer Lovforslaget saa igen. Jeg henviser saa til den Behandling, det havde faaet i Fjor, i hvert Fald fra min Side som Ordfører for Socialdemokratiet; vi faar dette Udvalg, der forelægges os de Oplysninger, der kan fremskaffes nogenlunde hurtigt, og jeg har i Dag takket den højtærede Justitsminister for den Beredvillighed, hvormed han stillede alle de Oplysninger, han havde, til Raadighed. Men naar vi saa skal bedømme, om de Oplysninger, der foreligger, er af den Karakter, at vi mener det nødvendigt igen i Aar at fortsætte den ekstraordinære Lovgivning, saa er det, at det ærede Medlem til Trods for alle hans Ønsker om sædelig Fuldkommengørelse — formodentlig af hele Socialdemokratiet — maa overlade os Skønnet om, hvorvidt vi finder, at de Oplysninger er tilstrækkelige til, at vi synes, det er nødvendigt at fortsætte denne Lovgivning.

Og naar den højtærede Justitsminister siger, at det undrer ham i høj Grad, naar jeg har udtalt, at da der ikke var foretaget saa mange Udvisninger med Hjemmel i den ekstraordinære Lovgivning, var der heller ikke nogen særlig Grund til at forlænge den, kan jeg ikke beundre den højtærede Justitsministers logiske Sans, som det ærede Medlem sikkert gerne vilde holde op for mig, naar den højtærede Minister slutter derfra til, at naar han havde udvist dobbelt saa mange, vilde jeg være gaaet med. Nej; saa vilde jeg have foretaget det store Ar-